

I C 1026/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2014 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anatol Ławrynowicz

Protokolant: Monika Kosobko - Derehajło

po rozpoznaniu w dniach 12 grudnia 2013 roku i 21 stycznia 2014 roku w Bielsku Podlaskim

sprawy z powództwa (...)w W.

przeciwko I. D. (1)

o zapłatę

I Oddala powództwo.

II Zasądza od pozwanej na rzecz powoda 11 złotych tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu i 73 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

I C 1026/13

UZASADNIENIE

(...)w W. wystąpił przeciwko I. D. (1) o zasądzenie 1123,23 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i obciążenie pozwanej kosztami procesu. Z uzasadnienia pozwu wynikało iż I. D. (2) była dłużnikiem pierwotnego wierzyciela (...) SA na kwotę stanowiącą wartość przedmiotu sporu będąca „ekwiwalentem świadczonych przez niego usług” i została obciążona fakturami (notami księgowymi) (...) na kwotę 98,88 złotych, (...) na kwotę 98,88 złotych, (...) na kwotę 0,07 złotych, (...) na kwotę 701,30 złotych, (...) na kwotę 98,88 złotych. Tak więc dochodzona należność pierwotnie obejmowała 997,72 złotych wartość ekwiwalentu za usługi telekomunikacyjne, 0,07 złotych odsetki, 125,43 złotych skapitalizowane odsetki. Ostatecznie powód (po częściowym zaspokojeniu jego roszczeń) cofnął pozew ponad kwotę 768,51 złotych, wnosił zaś o zasądzenie od pozwanej kwoty 768,51 złotych z ustawowymi odsetkami od 29 października 2013 roku.

Pozwana I. D. (2) przyznaje iż pozostawała w zwłoce z opłatami abonamentowymi na trzy miesięczne okresy płatności i w toku postępowania opłaciła faktury (...) na kwotę 98,88 złotych, (...) na kwotę 98,88 złotych (...) na kwotę 98,88 złotych oraz notę odsetkową (...) na kwotę 0,07 złotych a także odsetki od tychże wymagalnych świadczeń uiszczając dnia 28 października 2013 roku 421,93 złotych., w tym odsetki na kwotę 125,43 złotych. Pozwana wskazała na brak podstaw materialnoprawnych obciążenia jej notą księgową (...) na kwotę 701,30 złotych. Ostatecznie wносиła o oddalenie powództwa.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył co następuje:

Bezspornym jest iż I. D. (2) 16 grudnia 2010 roku zawierała z (...) SA umowę o świadczenie usługi n. na okres 24 miesięcy (k 25-28). Umowa wygasła po upływie okresu na który została zawarta albowiem nie wskazuje aby była przedłużana. Pozwana była zobowiązana do zapłaty co miesiąc abonamentu i z reguły dopełniała tej powinności.

Jedynie za wrzesień, październik i listopad 2011 roku na skutek przeoczenia nie dokonała płatności i z tego tytułu została obciążona fakturami (...) na kwotę 98,88 złotych, (...) na kwotę 98,88 złotych (...) na kwotę 98,88 złotych, notą odsetkową (...) na kwotę 0,07 złotych.

Pozwana uregulowała zadłużenie wpłacając dnia 28 października 2013 roku 421,93 złotych, w tym odsetki na kwotę 125,43 złotych będąc przekonana iż są to należności uboczne realnie wyliczone przez powoda za czas opóźnienia w płatności abonamentu za trzy wspomniane miesiące roku 2011.

Nota księgowa (...) na kwotę 701,30 złotych stanowi o obciążeniu pozwanej kwotą 103 złotych za dostęp do Internetu na łączu (...) bez usługi telefonicznej aktywacji – kara umowna ((...)) i 598,30 złotych za dostęp do Internetu 20 Mb- kara umowna ((...)).

Wystawiono ją 7 maja 2012 roku (a więc w trakcie obowiązywania umowy o świadczenie usługi neostrada) bez podania podstawy naliczania kar umownych i okoliczności faktycznych uzasadniających w jej świetle tego rodzaju świadczenie. Nic nie wskazuje iż pozwana o tym obciążeniu została poinformowana pismem czy też drogą telefoniczną czy pocztą mailową.

Umowa z 16 grudnia 2011 roku w § 4 pkt 4 stanowiła iż (...) wystawia za okres obliczeniowy faktury VAT, które obowiązana jest doręczyć abonentowi zamieszkałemu w kraju przesyłką pocztową zaś w § 4 pkt 8 stanowiła iż za opóźnienie w uiszczaniu opłat (...) nalicza odsetki ustawowe. Umowa dopuszcza w § 5 pkt 9 techniczną rekonfigurację świadczenia usługi, zaś w § 5 pkt 17 możliwość składania przez abonenta zamówienia na usługi dodane w formie przewidzianej przez (...).

Regulamin stanowiący integralną część umowy określa zakres świadczonych usług, ze wskazaniem elementów składających się na opłatę abonamentową, zakres obsługi serwisowej, sposób i termin odstąpienia od umowy, sposób i termin rozwiązania umowy, zakres odpowiedzialności z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, wysokość odszkodowania oraz zasady i termin jego wypłaty, zasady, tryb i terminy składania i rozpatrzenia reklamacji.

W ramach umowy abonentka korzystała z oferty promocyjnej (...), której zasady zostały określone w regulaminie promocji.

Regulamin promocji (...) nie został ujawniony jako dowód w sprawie. Powód i pierwotny wierzyciel nie wskazywali na naruszenie przez abonenta norm tego Regulaminu. Pełnomocnik powoda został zobowiązany do ustosunkowania się w terminie zakreślonym do twierdzeń pozwanej o braku podstaw do obciążenia jej karami umownymi (k 54) .

Zgodnie z art. 230 kpc gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach sąd mając na uwadze wyniki całej rozprawy może fakty te uznać za przyznane. Powód poza podaniem okoliczności niekwestionowanych przez pozwaną (k 56) że zawarcie umowy związane jest z przyznaniem abonentowi ulg określonych w regulaminach i cennikach promocji lub ofert okresowych i tego że pozwana podpisując umowę godziła się na warunki proponowane przez dostawcę Internetu nie wskazał wszakże w sposób nie budzący wątpliwości dlaczego pozwana obciążono „ kwotą 103 złotych za dostęp do Internetu na łączu (...) bez usługi telefonicznej aktywacji – kara umowna ((...)) i 598,30 złotych za dostęp do Internetu 20 Mb- kara umowna ((...))”. W danym przypadku rozkład ciężaru dowodu wyklucza wskazanie przyczyn obłożenia karami umownymi przez pozwaną.

Wobec braku innych dowodów twierdzenia pozwanej o braku podstaw do obciążenia jej karami umownymi (k 54) należy w tej sytuacji uznać za prawdziwe.

Zgodnie z art. 483 § 1 kc można zastrzec w umowie że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna).

Dochodzone należności kwestionowane przez pozwaną są określane (k 31) jako kary umowne, zatem źródłem ich naliczania jest umowa. Dokumenty przedłożone przez powoda nie odnoszą się do spornej kwestii podstawy

ich naliczania i nie sposób uznać w tym zakresie istnienia po stronie pierwotnego wierzyciela roszczenia. Zatem przeniesienie wierzytelności, która nie powstała na rzecz powoda jest bezskuteczne.

Sąd z ostrożności procesowej przeglądał (dostępny w Internecie) Regulamin promocji (...)organizowanej przez (...) SAobowiązująca w badanych okresie i ustalił iż naliczanie kar umownych możliwe jest wyłącznie w przypadku rozwiązania umowy przez (...)z winy abonenta lub jej rozwiązania przez abonenta przed upływem okresu na jaki została zawarta a także w przypadku rozwiązania umowy przez (...) z winy abonenta lub jej rozwiązania przez abonenta przed upływem okresu na jaki umowa została zawarta lub przedłużona w przypadku gdy zgodnie z jej warunkami przedłużenie nastąpiło na kolejny czas określony.

W obu wypadkach kara umowna wiąże się ze złamaniem reguł promocji i przyznanej ulgi w zakresie opłaty aktywacyjnej i instalacyjnej i jest pomniejszana o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania.

Tymczasem w danym przypadku nic nie wskazuje iż nastąpiło rozwiązanie umowy przez (...) lub przez abonenta co wyklucza podstawę do naliczania kar umownych. Okoliczności sprawy wskazują iż umowa obowiązywała w okresie na który została zawarta.

Wyliczenia sądu prowadzą do wniosku iż pozwana od dnia wymagalności świadczeń abonamentowych 3 x 98,88 złotych (tj od 21 września 2011 roku, od 21 października 2011 roku i od 21 listopada 2011 roku) do dnia zapłaty 28 października 2013 roku uregulowała - zgodnie z § 4 pkt 8 umowy i art. 481 § 1 kc odsetki na czas opóźnienia (łączna realna ich wartości wynosi 78 złotych).

Spełniając świadczenie odsetkowe w wymiarze 125,22 złotych (o 50 złotych przewyższające realne należności uboczne) pozwana była w błędzie odnośnie ich skali.

Wedle stanu rzeczy na datę zamknięcia rozprawy (art. 316 § 1 kpc) po zaspokojeniu w trakcie procesu roszczeń wymagalnych powoda brak jest podstaw do przyjęcia iż ma on prawo żądać od pozwanej spełnienia świadczenia pieniężnego (art. 353 kc). Prawo takie nie zostało wykazane dostatecznie dowodami.

Na podstawie art. 100 kpc i § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu sąd orzekł o kosztach procesu. W związku z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu w świetle której uzasadniona jest refundacja kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw i celowej obrony podlegają zwrotowi na rzecz powoda te koszty procesu i w takiej skali w jakiej jest to uzasadnione zakresem zasadnych i bezzasadnych roszczeń.

Wychodząc z takiego założenia sąd uznał pomimo oddalenia powództwa iż pozwana wymusiła swoją postawą po części wszczęcie procesu i w takiej skali w jakiej zaspokoila roszczenia powoda w stosunku do wartości przedmiotu sporu (421,93/1123,23 tj 37 %) należy się powodowi zwrot opłat sądowych i kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia.